

ХРИСТО ПОЩАКОВ

КРАЯТ НА СВЕТА

chitanka.info

Жълтокожите подсвирници запяха вечерната си песен. В хора им веднага се вмъкнаха трелите на нощните сладкопойничета и басовото квакане на жабите-катерачи. Пурпурният залез докосна върховете на околните хълмове и се изгуби зад горичката от олеандрови дървета, които затвориха листа, свиха цветове и се приготвиха за нощуване. От осеяните им с хралупи дънери вече надничаха острите муцунки на косматите окади, в очакване на предстоящия лов.

Нитрам нареди на Ям и Ома да изкарат стадото от пасището. Двете генетично изменени кучета послушно изпълниха нареждането и скоро мелодичният звън на кравешките хлопатари се разнесе по широката, отъпкана от години горска пътека, която водеше към фермата.

Той запя обичайната песен за връщане, която знаеше от баща си, но сигурно се бе пяла и от предишните поколения. От време на време Ям и Ома се опитваха да му пригласят с дрезгавите си гласове, после се заплесваха в душене на нещо недостижимо за човешкото обняние. Макар и мутанти, притежаващи разума на деца, те си оставаха кучета.

Пасището беше останало далече назад, последните редици на дърветата се свършиха и пред тях се показа фермата. Нитрам нареди на помощниците си да разпределят кравите по боксовете в обора и влезе в старата къща. Пластолитните й панели бяха потъмнели от времето, а холовизионният бокс отдавна не функционираше — резервните части за ремонта му, пристигнали някога с кораба, отдавна бяха привършили. Слънчевите преобразователи на покрива все още работеха, системата за отопление също беше в изправност, но в студени дни той предпочиташе да ползува камината. Останала бе и връзката със селището — портативният комуникатор, който стоеше на каменната полица над нея. Една след друга, времето унищожаваше придобивките на човешката цивилизация от преди шестстотин години, когато първите заселници бяха пристигнали на Линър II. Дали поради пасторалния начин на живот или появилата се леност в характерите им, причината бе неизвестна, всеки от тях все по-малко се нуждаеше от постиженията на земната технология. Мисълта за развитие на собствена бе останала някъде далече назад, сегашният начин на живот им харесваше.

Нитрам отвори прозореца и се загледа в трите малки луни, които плавно се преследваха по небосвода. Вечерта беше топла, гигантските

цветове на артинидите се разтваряха в градината, готови да разпространят сладостния си аромат на нощни цветя. Всичко около него преливаше от доброжелателност, готова да гали душата с неземния си уют, а вечерта беше само една от многобройните на тази планета, изпълнена с благополучие.

Някога не бе така, миналото приличаше на кошмар. Докато черната треска довършваше Елена, той воюваше с хищните пантри, обсадили домът му. Нападната от местните вируси, тревата линееше... Бедствията се сипеха едно след друго, но родителите му бяха живи, после и те си отидоха. Собственият му свят сякаш беше изчезнал и той продължаваше да съществува в някакво сладостно упоение, подобно на успокоителен сън след бурно премердие. Животът му се бе превърнал в умиротворено съзерцание, в което съществуваше само наниз от спомени.

Писькът на комуникатора прекъсна мислите му. Нитрам се обърна и с неудоволствие се отправи към камината.

— Здравей! — разнесе се тревожно гласът на Авелос, единственият му останал приятел. — Разбра ли за ужасната новина?

— Не, нищо не зная.

— Съвсем скоро всички ще загинем!

— Краят на света ли настъпва? — попита Нитрам с безразличие.

— Да, наречи го така. Съществува слаба надежда някои от нас да се спасят. Не се ли вълнуваш?

— Изглежда глупаво. За какво всъщност говориш?

— За катастрофа, за страшно бедствие! И то приближава. Макар и късно, учените от обсерваторията са го установили. Един от огромните неуправляеми звездолети на грелианите ще се вреже в планетата. Маса от стотици хиляди тонове!

— Точно ли е изчислено?

— Напълно. Траекторията му е проверена няколко пъти, остават ни дващестина часа живот.

— Все пак идва краят на нашия свят, не на целия.

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент? — възнегодува Авелос. — В селището цари паника, предлагат ново стартиране с кораба в космоса и избор по жребий на пасажерите. Ти също имаш право да участваш. Оцелелите ще възстановят колонията.

— Благодаря за предложението, но нямам такова намерение — отвърна Нитрам.

— Не те ли е страх?

— Не.

— Защо? Не разбирам?

— Приеми го като факт и толкова. След като краят на света настъпва, не ми остава друго, освен да ти кажа сбогом. Сбогом, Авелос, мисля, че бяхме добри приятели. А засега дочуване, имам задължения.

— Почакай, моля те...

Нитрам прекъсна връзката. Откъм обора се дочу рев на крави, последван от леко драскане по входната врата. Той я отвори и пусна кучетата да влязат.

— Готово — проломоти Ям. — Аз и Ома настанили крави на техни места. Аз и Ома вече гладни. Ти даваш ли нещо на нас да яде?

Нитрам ги погали по големите им глави и ги заведе в кухнята. Внезапно усети, че очите му се навлажняват — беше му жал за тях. Горките, дори не подозираха какво ги очакваше и не искаше да ги тревожи, едва ли щяха да го разберат. Бе по-добре да останат безгрижни, простодушни в детската си невинност. До краят на света оставаха деветнайсет часа, усилията на човечеството се проваляха от един нелеп факт. Колонията? Може би тя щеше да се възстанови или някога отново да възникне, но това като че ли не го засягаше. Странното беше, че съжالياва не за останалите и не за себе си, а за кучетата. И нищо не можеше да направи.

След като те се нахраниха, той прибра паничките им и ги пусна да излязат навън. Върна се обратно, изми съдовете в кухнята и се запъти към спалнята. Опита се да почете, но мислите му бягаха и редовете безмислено се плъзгаха пред очите му. Остави древната книга, угаси нощната лампа и се помъчи да се съсредоточи. Елена, липсата на деца и нещастиято, което я постигна. Щеше ли скоро да я срещне в местния рай? Собственият му свят отдавна бе свършил, сега не оставаше друго, освен да се прощава със спомените си — един по един, бавно и методично, но някакси не се получаваше. Мислите му отново побягнаха в друга посока — разбъркани, неподредени. Беше ли възможно едно грандиозно човешко начинание да завърши по такъв начин? Кой знае кога Земята щеше да разбере за гибелта на колонията,

предавателят за далечна връзка отдавна беше повреден. Вероятно някога щяха да изпратят кораб за проверка, но можеше и да не го направят, колониите сигурно вече бяха стотици. Но ако все пак някога пристигнеха, щяха да намерят девствена планета, щяха отново да я заселят, а същата история беше възможно да се повтори. Авелос беше толкова уплашен, а той прие новината съвсем спокойно, едва по-късно се разтревожи за кучетата — тогава разбра, че се отнася към тях като към собствени деца. Нима наистина бе изгубил всичко останало, притежаващо някаква значимост?

Помъчи се да си спомни какво знаеше за грелианските звездолети, човечеството се бе сблъскало с тях преди няколко хилядолетия и те бяха станали част от историята му. Отломки от могъща неизвестна цивилизация, скали с огромни маси, притежаващи двигатели и плътно метално сърце, което несъмнено изпълняваше определени функции, но изглежда бе спряло да работи, поради поради липса на връзка с командния си център. Съвсем неуправляеми и без видима цел, гигантските звездолети сляпо се скитаха из космоса, а името си дължаха на първият от тях, открит в околностите на Грелиян III.

Неочаквано го обхвана бурно негодувание. Не беше честно, не бе справедливо! Заради всички преди него, обитавали този дом, заради останалите от селището, създали щастливи семейства и изживели нормалния си човешки живот.

Усети, че се унася в сън, но искаше да остане буден, имаше още толкова да премисли. Съпротивляваше се, не желаше да заспива, негодуваше срещу безмилостната жестокост на предстоящото събитие. „Събуди се, събуди се! — крещеше съзнанието му. — Още не си се сбогувал с всичко!“

Освен него се събуди и нещо друго. Огромно и безлико, неживо и разумно, проспало хилядолетия. И то бавно активира логичните си вериги и изпрати ответен сигнал. Могъщият зов разтърси мозъка на Нитрам в неразбираем въпрос, после невидими пипала започнаха да се ровят из него с неподозирана сила, от която извираше болка. Пулсът му се ускори до границите на допустимото, обля го хладна пот. Помисли, че полудява, картини от детството му се смесваха се смесваха с такива от по-късни периоди, всичко се въртеше в невъобразим калейдоскоп. Опитваше се да се бори с неизвестната

сила, която мачкаше последните остатъци от разума му и го караше да крещи така, както никога досега не бе крещял. Не знаеше и не можеше да знае, че пробуденият синтетичен разум на нещото само се опитва да го разбере, но не е в състояние да прецени силата на проникване в мозъка му. И той продължи да крещи, докато страшният натиск в съзнанието му внезапно изчезна. Съвсеми изтощен и останал без сили, Нитрам се отпусна в прегръдката на леглото и мигновено заспа.

Събуди се отпаднал, измъчваше го силно главоболие. Едва напипа пулса си, споменът за преживяното през нощта предизвикваше неприятни спазми. Повръщаше му се.

Успя да се съсредоточи и доста измъчен, направи сутрешния си тоалет. Закуската вля в тялото му нови сили, накара го да се отпусне и да излезе навън.

Лъчезарната светлина го принуди да зажуми. Нокколо жълтокожите подсвирници пееха утринната си простичка песен, жабите катерачи тихо им пригласяха. Дочуваше се и тихото жужене на автоматичната доилна инсталация, външният свят изглеждаше щастлив и нищо не подсказваше, че до края му остават десетина часа.

Нитрам се огледа и нареди на кучетата да изкарат кравите от обора — нищо по-подходящо не му дойде наум. След това някакси примирен и пречистен, тръгна след стадото. Усещаше се огрян от особена вътрешна светлина, която по-рано не бе съществувала, но сега вливаше увереност в крачките му. В него се бе появило нещо ново — мъдро и всеобхватно, огряно от блясъка на безброй слънца. Нещо, което се бе опитало да го разбере.

— Ти защо не пее? — попита Ям по едно време. — Да не би Нитрам да става сърдит?

— Спокойно, момчето ми — разсмя се той и го погали по главата. — Отивай да си играеш с Ома!

„Кога ли ще овладееш граматиката? — помисли. — Изобщо дали ще имаш такава възможност?“ Но околната природа подсказваше, че трябва да я има и сякаш го подтикваше да започне да си подсвирва обичайната песен за тръгване.

Слънцето преваляше зенита, а краят на света все още не настъпваше. Светът изглеждаше същият и по време на следобедната почивка и съвсем същият на свечеряване.

Още не стигнал до входната врата на дома си, Нитрам дочу писъка на комуникатора. Все пак побърза да влезе и някак си нетърпеливо докосна сензора за връзка.

— Знаеш ли новината? — чу се задъханият глас на Авелос, който без да дочака отговор продължи: — Снощи звездолетът неочаквано е променил траекторията си, а днес е преминал на около половин милион километра от Линър. Сякаш е спал милиони години и внезапно се е събудил, за да предотврати катастрофата. Осъзнаваш ли грандиозността на откритието? Те не са мъртви, както се смяташе досега. Управлението им действа! Спасени сме, Нитрам, спасени сме! — повтори той екзалтирано. — Нима не се радваш?

— Разбира се, че се радвам, най-вече за кучетата си.

— Какви ги дрънкаш? А хората не те ли интересуват?

— За тях се радвам още повече.

— Още треперя от нерви. Представяш ли си? Краят на света наистина можеше да настъпи!

— Нямаше да е справедливо, Авелос. Съвсем нямаше да е справедливо — отвърна Нитрам и прекъсна връзката.

След това се обърна към входната врата, откъдето се разнасяше обичайното драскане на кучешки нокти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.